

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/2193

z dnia 25 listopada 2015 r.

w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE ⁽⁴⁾ (zwanej dalej „programem działań”) uznano, że emisje zanieczyszczeń do powietrza zostały znacznie ograniczone w ostatnich dziesięcioleciach, ale że jednocześnie poziom zanieczyszczenia powietrza nadal stanowi problem w wielu częściach Europy, oraz że obywatele Unii nadal są narażeni na działanie substancji zanieczyszczających powietrze, co może szkodzić ich zdrowiu i samopoczuciu. Jak stwierdzono w programie działań, ekosystemom nadal szkodzi nadmierna depozycja azotu i siarki związana z emisjami z transportu, nie zrównoważonymi praktykami rolniczymi i wytwarzaniem energii. Na wielu obszarach Unii wskaźniki zanieczyszczenia powietrza wciąż przekraczają wielkości dopuszczalne określone przez Unię, unijne normy jakości powietrza nadal nie odpowiadają celom wyznaczonym przez Światową Organizację Zdrowia.
- (2) Aby zapewnić wszystkim zdrowe środowisko, w programie działań wzywa się do uzupełnienia lokalnych środków odpowiednią polityką na szczeblu krajowym i unijnym. Wymaga to w szczególności zwiększenia wysiłków na rzecz osiągnięcia pełnej zgodności z unijnymi przepisami dotyczącymi jakości powietrza oraz określenia strategicznych celów i działań na okres po roku 2020.
- (3) Z ocen naukowych wynika, że zanieczyszczenie powietrza skraca życie obywateli Unii średnio o osiem miesięcy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 451 z 16.12.2014, s. 134.

⁽²⁾ Dz.U. C 415 z 20.11.2014, s. 23.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 10 listopada 2015 r.

⁽⁴⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

- (4) Emisje zanieczyszczeń pochodzących ze spalania paliw w średnich obiektach energetycznego spalania zasadniczo nie są regulowane na poziomie Unii, mimo że w coraz większym stopniu przyczyniają się one do zanieczyszczenia powietrza, przede wszystkim ze względu na wzrost wykorzystania biomasy jako paliwa w wyniku stosowania polityki klimatyczno-energetycznej.
- (5) Spalanie paliwa w niektórych małych obiektach i urządzeniach energetycznego spalania jest objęte zakresem stosowania środków wykonawczych, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE⁽¹⁾. Pilnie potrzebne jest przyjęcie dalszych środków na mocy dyrektywy 2009/125/WE, aby wypełnić pozostałą lukę regulacyjną. Spalanie paliwa w dużych obiektach energetycznego spalania objęte jest zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE⁽²⁾ od dnia 7 stycznia 2013 r., natomiast do dnia 31 grudnia 2015 r. do dużych obiektów energetycznego spalania objętych zakresem stosowania art. 30 ust. 2 dyrektywy 2010/75/UE ma nadal zastosowanie dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/80/WE⁽³⁾.
- (6) W sprawozdaniu dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2013 r. w sprawie przeglądów przeprowadzonych na mocy art. 30 ust. 9 i art. 73 dyrektywy 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych, które dotyczyły emisji z intensywnego chowu zwierząt gospodarskich i obiektów energetycznego spalania, Komisji stwierdziła wyraźny potencjał racjonalnej pod względem kosztów redukcji emisji zanieczyszczeń powietrza w przypadku spalania paliw w średnich obiektach energetycznego spalania.
- (7) Międzynarodowe zobowiązania Unii dotyczące zanieczyszczenia powietrza, których celem jest ograniczenie zakwaszania, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej oraz ograniczenie emisji cząstek stałych, zostały uzgodnione na mocy protokołu z Göteborga do Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości, który został zmieniony w 2012 r. w celu umocnienia istniejących zobowiązań dotyczących redukcji emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu, amoniaku i lotnych związków organicznych oraz w celu wprowadzenia nowych zobowiązań dotyczących redukcji drobnych cząstek stałych (PM_{2,5}), które to zobowiązania należy wypełniać, począwszy od 2020 r.
- (8) W komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 18 grudnia 2013 r. pt. „Program »Czyste powietrze dla Europy«” wezwano do podjęcia działań na rzecz ograniczenia emisji substancji zanieczyszczających powietrze ze średnich obiektów energetycznego spalania, co uzupełni ramy regulacyjne dotyczące sektora energetycznego spalania. Program „Czyste powietrze dla Europy” dopełnia program zmniejszania zanieczyszczeń do roku 2020 określony w komunikacie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 21 września 2005 r. pt. „Strategia tematyczna dotycząca zanieczyszczenia powietrza” i określa cele w zakresie ograniczania skutków dla środowiska na okres do roku 2030. Aby osiągnąć wszystkie te cele strategiczne, należy określić program prac regulacyjnych, obejmujący środki ograniczania emisji ze średnich obiektów energetycznego spalania.
- (9) Średnie obiekty energetycznego spalania należy budować i eksploatować w sposób wspierający efektywność energetyczną. Te względy, jak również względy gospodarcze, możliwości techniczne i cykl życia istniejących średnich obiektów energetycznego spalania należy uwzględnić w szczególności przy modernizacji średnich obiektów energetycznego spalania lub podejmowaniu decyzji o dużych inwestycjach.
- (10) Zapewnienie, że eksploatacja średniego obiektu energetycznego spalania nie prowadzi do pogorszenia jakości powietrza wymaga, by środki podjęte w celu ograniczenia emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu do powietrza nie powodowały wzrostu emisji innych zanieczyszczeń, np. tlenku węgla.
- (11) Średnie obiekty energetycznego spalania już objęte ogólnounijnymi wymogami minimalnymi, takie jak obiekty, do których zastosowanie ma zasada łączenia zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 2010/75/UE, lub obiekty spalające lub współspalające odpady stałe lub płynne, a tym samym objęte rozdziałem IV tej dyrektywy, powinny być wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy.
- (12) Niektóre inne średnie obiekty energetycznego spalania powinny również zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy ze względu na ich charakterystykę techniczną lub na wykorzystanie ich do szczególnych celów.
- (13) Ponieważ średnie obiekty energetycznego spalania spalające – wyłącznie lub w połączeniu z innymi paliwami – paliwa rafineryjne w celu wytwarzania energii w rafineriach ropy naftowej i gazu oraz kotły odzysknicowe w instalacjach do produkcji pulpy celulozowej są objęte limitami emisji powiązanymi z najlepszymi dostępnymi technikami (BAT) określonymi w konkluzjach dotyczących BAT opracowanych już zgodnie z dyrektywą 2010/75/UE, niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do takich obiektów.

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

(3) Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1).

- (14) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do obiektów energetycznego spalania, w tym do połączenia przynajmniej dwóch nowych średnich obiektów energetycznego spalania, o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW. Pojedyncze obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW nie powinny być uwzględniane przy obliczaniu całkowitej nominalnej mocy cieplnej połączenia obiektów energetycznego spalania. Aby uniknąć luki regulacyjnej, niniejsza dyrektywa powinna mieć również zastosowanie do połączeń nowych średnich obiektów energetycznego spalania, w których całkowita nominalna moc cieplna wynosi nie mniej niż 50 MW, bez uszczerbku dla rozdziału III dyrektywy 2010/75/UE.
- (15) W celu zapewnienia ograniczenia emisji dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu do powietrza każdy średni obiekt energetycznego spalania powinien być eksploatowany tylko wtedy, gdy na podstawie informacji przekazanych przez operatora otrzymał on pozwolenie lub został zarejestrowany przez właściwy organ.
- (16) Na potrzeby ograniczenia emisji do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania w niniejszej dyrektywie należy określić dopuszczalne wielkości emisji oraz wymogi dotyczące monitorowania.
- (17) Dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku II nie powinny mieć zastosowania do średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się na Wyspach Kanaryjskich, we francuskich departamentach zamorskich, na Azorach oraz na Maderze ze względu na techniczne i logistyczne trudności związane z odległą lokalizacją takich obiektów. Zainteresowane państwa członkowskie powinny określić dopuszczalne wielkości emisji dla takich obiektów, aby ograniczyć ich emisje do powietrza oraz potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzi i dla środowiska.
- (18) Aby zapewnić istniejącym średnim obiektom energetycznego spalania wystarczający czas na dostosowanie techniczne do wymogów niniejszej dyrektywy, należy rozpocząć stosowanie dopuszczalnych wielkości emisji do tych obiektów po upływie określonego czasu od daty rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy.
- (19) Aby uwzględnić pewne szczególne okoliczności, w których stosowanie dopuszczalnych wielkości emisji przyniosłoby niewspółmiernie wysokie koszty w zestawieniu z korzyściami dla środowiska, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwolnienia średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystywanych w sytuacjach awaryjnych i eksploatowanych przez ograniczony czas z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (20) Ze względu na ograniczenia infrastrukturalne dotyczące średnich obiektów energetycznego spalania należących do małych systemów wydzielonych (SIS) lub mikrosystemów wydzielonych (MIS) oraz na konieczność ułatwienia ich wzajemnych połączeń obiektom takim należy przyznać więcej czasu na dostosowanie się do dopuszczalnych wielkości emisji określonych w niniejszej dyrektywie.
- (21) Ze względu na ogólne korzyści wiążące się z sieciami ciepłowniczymi, jeśli chodzi o wkład w ograniczanie stosowania w gospodarstwach domowych paliw, które powodują wysoki poziom zanieczyszczenia powietrza, a także o poprawę efektywności energetycznej i ograniczenie emisji CO₂, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznania istniejącym średnim obiektom energetycznego spalania dostarczającym znaczną część wytworzonego przez siebie ciepła do publicznej sieci ciepłowniczej dłuższego czasu na dostosowanie się do dopuszczalnych wielkości emisji określonych w niniejszej dyrektywie.
- (22) Ze względu na niedawne inwestycje w obiekty spalania biomasy, zmierzające do zwiększenia wykorzystywania odnawialnych źródeł energii, co przyniosło już ograniczenie emisji zanieczyszczeń, a także w celu uwzględnienia odpowiednich cykli inwestycyjnych, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznania takim obiektom dłuższego czasu na dostosowanie się do dopuszczalnych wielkości emisji określonych w niniejszej dyrektywie.
- (23) W związku z zasadniczą rolą tłoczni gazu z punktu widzenia niezawodności i bezpiecznej eksploatacji krajowych sieci przesyłu gazu oraz ze względu na szczególne utrudnienia związane z modernizacją tłoczni gazu, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznania dłuższego czasu na dostosowanie średnich obiektów energetycznego spalania napędzających takie tłocznie do dopuszczalnych wielkości emisji tlenków azotu określonych w niniejszej dyrektywie.
- (24) Zgodnie z art. 193 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla państw członkowskich w utrzymaniu lub ustanowieniu bardziej rygorystycznych środków ochronnych. Środki takie mogą być potrzebne na przykład w strefach, w których nie są dotrzymane dopuszczalne wartości jakości powietrza. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny, w ramach opracowywania planów ochrony powietrza na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE⁽¹⁾, ocenić konieczność zastosowania dopuszczalnych wielkości emisji bardziej rygorystycznych niż wymogi określone w niniejszej dyrektywie. W ocenie takiej należy uwzględnić wyniki wymiany informacji na temat najlepszego wskaźnika ograniczenia emisji, jaki można osiągnąć przy zastosowaniu najlepszych dostępnych i nowo pojawiających się technologii. Komisja powinna zorganizować taką wymianę informacji z udziałem państw członkowskich, zainteresowanych branż, w tym operatorów i dostawców technologii, a także organizacji pozarządowych, w tym organizacji wspierających ochronę środowiska.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. L 152 z 11.6.2008, s. 1).

- (25) Państwa członkowskie powinny zapewnić podjęcie przez operatora średniego obiektu energetycznego spalania niezbędnych działań w przypadku braku zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny wprowadzić system sprawdzania zgodności średnich obiektów energetycznego spalania z wymogami niniejszej dyrektywy.
- (26) Aby zapewnić skuteczne wdrażanie i egzekwowanie niniejszej dyrektywy, w miarę możliwości i w stosownych przypadkach należy skoordynować dane kontrole z kontrolami wymaganymi na podstawie innych przepisów Unii.
- (27) Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące dostępu do informacji o jej wdrożeniu należy stosować w sposób zapewniający pełną skuteczność dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE ⁽¹⁾.
- (28) Aby zmniejszyć obciążenia nakładane na małe i średnie przedsiębiorstwa eksploatujące średnie obiekty energetycznego spalania, należy zapewnić proporcjonalność obowiązków administracyjnych operatorów, które dotyczą informowania, monitorowania i sprawozdawczości, i unikać ich powielania, zapewniający przy tym, by obowiązki te umożliwiły właściwemu organowi przeprowadzenie skutecznej weryfikacji zgodności.
- (29) Aby zapewnić spójność przekazywanych przez państwa członkowskie informacji dotyczących wdrażania niniejszej dyrektywy, a także aby promować wymianę informacji między państwami członkowskimi a Komisją, Komisja, wspierana przez Europejską Agencję Środowiska, powinna opracować elektroniczne narzędzie sprawozdawcze, dostępne także państwom członkowskim do użytku wewnętrznego, na potrzeby sprawozdawczości i zarządzania danymi na poziomie krajowym.
- (30) Komisja powinna ocenić, na podstawie stanu technologii, potrzebę zmiany dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II w odniesieniu do nowych średnich obiektów energetycznego spalania. W tym kontekście Komisja powinna również rozważyć potrzebę określenia szczególnych dopuszczalnych wielkości emisji dla innych zanieczyszczeń, takich jak tlenek węgla, a także wprowadzenia ewentualnych minimalnych norm efektywności energetycznej.
- (31) W celu dostosowania do postępu naukowo-technicznego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do dostosowania przepisów dotyczących oceny zgodności, określonych w załączniku III część 2 pkt 2. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (32) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy, a także uproszczenia i usprawnienia wykonywania obowiązków sprawozdawczych państw członkowskich należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określania technicznego formatu sprawozdań. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.
- (33) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa jakości środowiska i poprawa zdrowia ludzkiego, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (34) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”). W szczególności niniejsza dyrektywa ma na celu zapewnienie stosowania art. 37 Karty dotyczącego ochrony środowiska.
- (35) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽³⁾ państwa członkowskie zobowiązały się, że w uzasadnionych przypadkach wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji złożą dokument lub dokumenty wyjaśniające związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione,

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszej dyrektywie ustanawia się przepisy służące ograniczaniu emisji dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x) i pyłu do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania, aby w ten sposób zmniejszyć emisje do powietrza i potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzi i dla środowiska wynikające z takich emisji.

W niniejszej dyrektywie określa się również zasady monitorowania emisji tlenku węgla (CO).

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i mniejszej niż 50 MW (zwanymi dalej „średnimi obiektami energetycznego spalania”), niezależnie od rodzaju wykorzystywanego przez nie paliwa.
2. Niniejsza dyrektywa ma również zastosowanie do połączeń nowych średnich obiektów energetycznego spalania określonych w art. 4, w tym połączeń, w przypadku których całkowita nominalna moc cieplna wynosi nie mniej niż 50 MW, chyba że połączenie to stanowi obiekt energetycznego spalania objęty zakresem stosowania rozdziału III dyrektywy 2010/75/UE.
3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
 - a) obiektów energetycznego spalania, które są objęte zakresem stosowania rozdziału III lub IV dyrektywy 2010/75/UE;
 - b) obiektów energetycznego spalania, które są objęte zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/68/WE ⁽¹⁾;
 - c) znajdujących się na terenie gospodarstwa rolnego obiektów energetycznego spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW, wykorzystujących jako paliwo wyłącznie nieprzetworzony obornik pochodzący od drobiu, o którym mowa w art. 9 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 ⁽²⁾;
 - d) obiektów energetycznego spalania, w których gazowe produkty spalania wykorzystywane są do bezpośredniego ogrzewania, suszenia lub dowolnej innej obróbki przedmiotów lub materiałów;
 - e) obiektów energetycznego spalania, w których gazowe produkty spalania wykorzystywane są bezpośrednio w gazowym ogrzewaniu pomieszczeń w celu poprawy warunków pracy;
 - f) obiektów oczyszczania gazów odlotowych przeznaczonych do oczyszczania gazów odlotowych pochodzących z procesów przemysłowych przez spalanie i które nie są eksploatowane jako niezależne obiekty energetycznego spalania;
 - g) wszelkich urządzeń technicznych wykorzystywanych w napędzie pojazdu, statku lub statku powietrznego;
 - h) turbin gazowych oraz silników gazowych i silników Diesla stosowanych na platformach morskich;
 - i) urządzeń do regeneracji katalizatorów w krakowaniu katalitycznym;
 - j) urządzeń do konwersji siarkowodoru w siarkę;
 - k) reaktorów wykorzystywanych w przemyśle chemicznym;
 - l) pieców baterii koksowniczych;
 - m) nagrzewnic Cowpera;
 - n) krematoriów;
 - o) obiektów energetycznego spalania spalających – wyłącznie lub w połączeniu z innymi paliwami – paliwa rafinerijne w celu wytwarzania energii w rafineriach ropy naftowej i gazu;
 - p) kotłów odzysknicowych w instalacjach do produkcji pulpy celulozowej.

⁽¹⁾ Dyrektywa 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach samojezdnych nieporuszających się po drogach (Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1).

4. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do działalności badawczej, działalności rozwojowej ani do testowania średnich obiektów energetycznego spalania. Państwa członkowskie mogą ustalić szczególne warunki stosowania niniejszego ustępu.

Artykuł 3

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „emisja” oznacza wprowadzanie substancji z obiektu energetycznego spalania do powietrza;
- 2) „dopuszczalna wielkość emisji” oznacza dopuszczalną ilość substancji, zawartej w gazach odlotowych, jaką można odprowadzić w określonym czasie do powietrza z obiektu energetycznego spalania;
- 3) „tlenki azotu” (NO_x) oznaczają tlenek azotu i dwutlenek azotu, wyrażone jako dwutlenek azotu (NO_2);
- 4) „pył” oznacza cząstki o dowolnym kształcie, strukturze i gęstości, rozproszone w fazie gazowej w warunkach punktu pobierania próbki, które mogą zostać zebrane przez filtrację w określonych warunkach po reprezentatywnym pobraniu próbek gazu do analizy i które pozostają w górnej części filtra i na filtrze po suszeniu w określonych warunkach;
- 5) „obiekt energetycznego spalania” oznacza każde urządzenie techniczne, w którym paliwa są utleniane w celu wykorzystania wytworzonego w ten sposób ciepła;
- 6) „istniejący obiekt energetycznego spalania” oznacza obiekt energetycznego spalania oddany do użytkowania przed dniem 20 grudnia 2018 r. lub dla którego przed dniem 19 grudnia 2017 r. uzyskano pozwolenie na podstawie przepisów krajowych, pod warunkiem że obiekt ten został oddany do użytkowania nie później niż w dniu 20 grudnia 2018 r.;
- 7) „nowy obiekt energetycznego spalania” oznacza obiekt energetycznego spalania inny niż istniejący obiekt energetycznego spalania;
- 8) „silnik” oznacza silnik gazowy, silnik Diesla lub silnik dwupaliwowy;
- 9) „silnik gazowy” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Otto i wykorzystujący zapłon iskrowy do spalania paliwa;
- 10) „silnik Diesla” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Diesla i wykorzystujący zapłon samoczynny do spalania paliwa;
- 11) „silnik dwupaliwowy” oznacza silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym wykorzystujący zapłon samoczynny i pracujący w cyklu Diesla przy spalaniu paliw ciekłych oraz w cyklu Otto przy spalaniu paliw gazowych;
- 12) „turbina gazowa” oznacza każde wirujące urządzenie przetwarzające energię cieplną na pracę mechaniczną, składające się głównie ze sprężarki, urządzenia cieplnego, w którym następuje utlenianie paliwa w celu podgrzania płynu roboczego, oraz turbiny; obejmuje to turbiny gazowe o obiegu otwartym i złożonym oraz turbiny gazowe kogeneracyjne, zarówno z dodatkowym opalaniem, jak i bez niego;
- 13) „mały system wydzielony” (SIS) oznacza mały system wydzielony zdefiniowany w art. 2 pkt 26 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE ⁽¹⁾;
- 14) „mikrosystem wydzielony” (MIS) oznacza mikrosystem wydzielony zdefiniowany w art. 2 pkt 27 dyrektywy 2009/72/WE;
- 15) „paliwo” oznacza wszelkie stałe, ciekłe lub gazowe materiały palne;
- 16) „paliwo rafineryjne” oznacza stały, ciekły lub gazowy materiał palny uzyskany na etapach destylacji i konwersji rafinacji ropy naftowej, w tym rafineryjne paliwo gazowe, gaz syntezowy, oleje rafineryjne i koks naftowy;
- 17) „odpady” oznaczają odpady zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽²⁾;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 55).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

- 18) „biomasa” oznacza dowolny z następujących materiałów:
- produkty składające się z substancji roślinnych pochodzących z rolnictwa lub leśnictwa, które mogą być wykorzystywane jako paliwo w celu odzyskania zawartej w nich energii;
 - następujące odpady:
 - odpady roślinne z rolnictwa i leśnictwa;
 - odpady roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeżeli wytworzone ciepło jest odzyskiwane;
 - włókniste odpady roślinne z procesu produkcji pierwotnej pulpy celulozowej i z produkcji papieru z pulpy, jeżeli odpady te są współspalane w miejscu produkcji, a wytworzone ciepło jest odzyskiwane;
 - odpady korka;
 - odpady drewniane, z wyjątkiem odpadów drewnianych mogących zawierać chlorowcopochodne związków organicznych lub metale ciężkie wprowadzone w wyniku zastosowania środków do konserwacji lub powlekania drewna i które obejmują w szczególności takie odpady drewniane pochodzące z prac budowlanych lub rozbiórkowych;
- 19) „olej napędowy” oznacza:
- ropopochodne paliwa ciekłe objęte kodami CN 2710 19 25, 2710 19 29, 2710 19 47, 2710 19 48, 2710 20 17 lub 2710 20 19; lub
 - ropopochodne paliwo ciekłe, którego mniej niż 65 % objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 250 °C i którego co najmniej 85 % objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 350 °C przy zastosowaniu metody ASTM D86;
- 20) „gaz ziemny” oznacza naturalnie występujący metan o zawartości składników obojętnych i innych nie większej niż 20 % (objętościowo);
- 21) „ciężki olej opałowy” oznacza:
- ropopochodne paliwa ciekłe objęte kodami CN 2710 19 51 do 2710 19 68, 2710 20 31, 2710 20 35 lub 2710 20 39; lub
 - ropopochodne paliwo ciekłe, inne niż olej napędowy określony w pkt 19, które, z powodu ograniczeń jego destylacji, zalicza się do kategorii ciężkich olejów przeznaczonych do użycia jako paliwo, i którego mniej niż 65 % objętości (włączając straty) destyluje w temperaturze 250 °C przy zastosowaniu metody ASTM D86. Jeżeli destylacja nie może być ustalona metodą ASTM D86, produkt ropopochodny jest również zaliczany do kategorii ciężkich olejów opałowych;
- 22) „czas funkcjonowania” oznacza czas wyrażony w godzinach, w którym obiekt energetycznego spalania pracuje i odprowadza emisje do powietrza, z wyłączeniem okresów rozruchu i wyłączenia;
- 23) „operator” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która eksploatuje lub kontroluje obiekt energetycznego spalania lub, w przypadku gdy jest to przewidziane w prawie krajowym, której powierzono decydujące uprawnienia ekonomiczne dotyczące technicznego funkcjonowania obiektu;
- 24) „strefa” oznacza część terytorium państwa członkowskiego wyznaczoną przez to państwo na potrzeby zarządzania jakością powietrza i jej oceny, jak określono w dyrektywie 2008/50/WE.

Artykuł 4

Łączenie

Na potrzeby niniejszej dyrektywy połączenie co najmniej dwóch nowych średnich obiektów energetycznego spalania uznaje się za jeden średni obiekt energetycznego spalania, a ich nominalną moc cieplną sumuje się w celu obliczenia całkowitej nominalnej mocy cieplnej tego obiektu, jeżeli:

- gazy odlotowe z takich średnich obiektów energetycznego spalania są odprowadzane przez wspólny komin, lub
- w ocenie właściwego organu, przy uwzględnieniu czynników technicznych i ekonomicznych, gazy odlotowe z takich średnich obiektów energetycznego spalania mogłyby być odprowadzane przez wspólny komin.

Artykuł 5

Pozwolenia i rejestracja

1. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by żadne nowe średnie obiekty energetycznego spalania nie były eksploatowane bez pozwolenia lub zarejestrowania.
2. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by od dnia 1 stycznia 2024 r. żadne istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW nie były eksploatowane bez pozwolenia lub zarejestrowania.

Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, by od dnia 1 stycznia 2029 r. żadne istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW nie były eksploatowane bez pozwolenia lub zarejestrowania.

3. Państwa członkowskie określają procedurę udzielenia pozwolenia lub rejestracji w odniesieniu do średnich obiektów energetycznego spalania. Procedury te nakładają na operatora przynajmniej obowiązek poinformowania właściwego organu o eksploatacji lub zamiarze eksploatacji średniego obiektu energetycznego spalania oraz dostarczenia co najmniej informacji wymienionych w załączniku I.

4. Właściwy organ rejestruje średni obiekt energetycznego spalania lub rozpoczyna procedurę udzielenia pozwolenia dla takiego obiektu w terminie jednego miesiąca od otrzymania od operatora informacji, o których mowa w ust. 3. Właściwy organ informuje operatora o takiej rejestracji lub o rozpoczęciu procedury udzielania pozwolenia.

5. Właściwy organ prowadzi rejestr zawierający informacje o każdym średnim obiekcie energetycznego spalania, w tym informacje wymienione w załączniku I i informacje uzyskane na podstawie art. 9. Istniejące średnie obiekty energetycznego spalania włączane są do rejestru od dnia zarejestrowania lub od dnia uzyskania pozwolenia zgodnie z niniejszą dyrektywą. Właściwy organ udostępnia publicznie, w tym w internecie, informacje zawarte w rejestrze zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE.

6. Z zastrzeżeniem obowiązku posiadania pozwolenia lub rejestracji, spoczywającego na operatorach średnich obiektów energetycznego spalania, państwa członkowskie mogą ująć w ogólnych wiążących zasadach wymogi dotyczące określonych kategorii średnich obiektów energetycznego spalania. W przypadku przyjęcia ogólnych wiążących zasad, pozwolenie lub rejestracja może zawierać odniesienie do tych zasad.

7. W odniesieniu do średnich obiektów energetycznego spalania należących do instalacji objętej zakresem stosowania rozdziału II dyrektywy 2010/75/UE, wymogi niniejszego artykułu uznaje się za spełnione w przypadku spełnienia wymogów tej dyrektywy.

8. Wszelkie udzielone pozwolenia lub rejestracje przeprowadzone zgodnie z innymi krajowymi lub unijnymi przepisami można połączyć z pozwoleniem lub rejestracją wymaganymi na podstawie ust. 1, aby tworzyły pojedyncze pozwolenie lub rejestrację, pod warunkiem że to pojedyncze pozwolenie lub ta pojedyncza rejestracja zawiera informacje wymagane na podstawie niniejszego artykułu.

Artykuł 6

Dopuszczalne wielkości emisji

1. Bez uszczerbku dla rozdziału II dyrektywy 2010/75/UE w stosownych przypadkach dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku II do niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do średnich obiektów energetycznego spalania.

Dopuszczalne wielkości emisji określone w załączniku II nie mają zastosowania do średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się na Wyspach Kanaryjskich, we francuskich departamentach zamorskich oraz na Azorach i Maderze. Zainteresowane państwa członkowskie określają dopuszczalne wielkości emisji dla tych obiektów, aby ograniczyć ich emisje do powietrza i potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzi i dla środowiska.

2. Od dnia 1 stycznia 2025 r. emisje do powietrza SO₂, NO_x i pyłu z istniejącego średniego obiektu energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 2 i 3.

Od dnia 1 stycznia 2030 r. emisje do powietrza SO₂, NO_x i pyłu z istniejącego średniego obiektu energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 5 MW nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 1 i 3.

3. Państwa członkowskie mogą zwolnić istniejące średnie obiekty energetycznego spalania, których czas funkcjonowania, określony jako średnia krocząca z pięciu lat, wynosi nie więcej niż 500 godzin rocznie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 1, 2 i 3.

W sytuacji awaryjnej lub w razie zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności państwa członkowskie mogą zwiększyć do 1 000 godzin limit czasu funkcjonowania, o którym mowa w akapicie pierwszym, w następujących przypadkach:

- na potrzeby zasilania awaryjnego na połączonych wyspach, w razie przerwy w zasilaniu danej wyspy w energię z głównego źródła,
- w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania służących do wytwarzania ciepła, w razie wystąpienia nadzwyczajnie niskich temperatur.

We wszystkich przypadkach określonych w niniejszym ustępie w odniesieniu do obiektów opalanych paliwem stałym zastosowanie ma dopuszczalna wielkość emisji pyłu wynosząca 200 mg/Nm³.

4. Od dnia 1 stycznia 2030 r. istniejące średnie obiekty energetycznego spalania, które należą do SIS lub MIS, muszą przestrzegać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 1 tabela 1, 2 i 3.

5. Do dnia 1 stycznia 2030 r. państwa członkowskie mogą zwolnić istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II, pod warunkiem że co najmniej 50 % ciepła użytkowego wytwarzanego w tych obiektach, określonego jako średnia krocząca z pięciu lat, jest dostarczane w postaci pary lub gorącej wody do publicznej sieci ciepłowniczej. W przypadku takiego zwolnienia, dopuszczalne wielkości emisji określone przez właściwy organ nie przekraczają 1 100 mg/Nm³ w przypadku SO₂ i 150 mg/Nm³ w przypadku pyłu.

Do dnia 1 stycznia 2030 r. państwa członkowskie mogą zwolnić średnie obiekty energetycznego spalania opalane biomasą stałą jako paliwem głównym i zlokalizowane w strefach, w których, zgodnie z ocenami przeprowadzonymi na podstawie dyrektywy 2008/50/WE, zapewnia się zgodność z dopuszczalnymi wielkościami określonymi w tej dyrektywie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji pyłu określonych w załączniku II do niniejszej dyrektywy. W przypadku takiego zwolnienia dopuszczalne wielkości emisji pyłu określone przez właściwy organ nie przekraczają 150 mg/Nm³.

Właściwy organ w każdym przypadku zapewnia, aby nie spowodowano znaczącego zanieczyszczenia oraz aby osiągnięto wysoki poziom ochrony środowiska jako całości.

6. Do dnia 1 stycznia 2030 r. państwa członkowskie mogą zwolnić istniejące średnie obiekty energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW wykorzystywane do napędzania tłoczni gazu niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony krajowego systemu przesyłu gazu z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji NO_x określonych w załączniku II część 1 tabela 3.

7. Od dnia 20 grudnia 2018 r. emisje do powietrza SO₂, NO_x i pyłu z nowych średnich obiektów energetycznego spalania nie mogą przekraczać dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 2.

8. Państwa członkowskie mogą zwolnić nowe średnie obiekty energetycznego spalania, których czas funkcjonowania, określony jako średnia krocząca z trzech lat, wynosi nie więcej niż 500 godzin rocznie, z obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II część 2. W przypadku takiego zwolnienia do obiektów opalanych paliwem stałym zastosowanie ma dopuszczalna wielkość emisji pyłu wynosząca 100 mg/Nm³ (1).

9. W odniesieniu do poszczególnych średnich obiektów energetycznego spalania znajdujących się w strefach lub częściach stref, które nie zachowują zgodności z dopuszczalnymi wartościami jakości powietrza określonymi w dyrektywie 2008/50/WE, państwa członkowskie, w ramach opracowywania planów ochrony powietrza, o których mowa w art. 23 dyrektywy 2008/50/WE, oceniają potrzebę zastosowania bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji niż określone w niniejszej dyrektywie, uwzględniając wyniki wymiany informacji, o której mowa w ust. 10 niniejszego artykułu, pod warunkiem że zastosowanie takich dopuszczalnych wielkości emisji istotnie przyczyni się do odczuwalnej poprawy jakości powietrza.

10. Komisja organizuje wymianę informacji z państwami członkowskimi, zainteresowanymi branżami i organizacjami pozarządowymi na temat poziomów emisji, jakie można osiągnąć przy zastosowaniu najlepszych dostępnych i nowo pojawiających się technologii, oraz na temat związanych z tym kosztów.

Komisja publikuje wyniki tej wymiany informacji.

11. Właściwy organ może przyznać na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy odstępstwo od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w ust. 2 i 7 dla SO₂ w odniesieniu do średnich obiektów energetycznego spalania, w których zwykle wykorzystuje się paliwo o małej zawartości siarki, w przypadkach gdy operator nie jest w stanie przestrzegać takich dopuszczalnych wielkości emisji z powodu przerwy w dostawie paliwa o niskiej zawartości siarki, wynikającej z poważnych niedoborów.

(1) Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 10 listopada 2015 r.

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich odstępstwach przyznanym na podstawie akapitu pierwszego w terminie miesiąca od daty przyznania.

12. Właściwy organ może przyznać odstępstwo od obowiązku przestrzegania dopuszczalnych wielkości emisji przewidzianych w ust. 2 i 7, w przypadkach gdy średni obiekt energetycznego spalania wykorzystujący wyłącznie paliwo gazowe musi wyjątkowo wykorzystać inne paliwa z powodu nagłego zakłócenia w dostawie gazu i z tego powodu musiałby być wyposażony w dodatkowe urządzenia służące redukcji emisji. Okres, na jaki odstępstwo jest przyznawane, nie może przekraczać 10 dni, z wyjątkiem przypadków gdy operator wykaże właściwemu organowi, że dłuższy okres jest uzasadniony.

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich odstępstwach przyznanym na podstawie akapitu pierwszego w terminie miesiąca od daty przyznania.

13. Jeżeli średni obiekt energetycznego spalania jednocześnie wykorzystuje przynajmniej dwa rodzaje paliwa, dopuszczalną wielkość emisji poszczególnych substancji zanieczyszczających oblicza się poprzez:

- a) przyjęcie odpowiedniej dopuszczalnej wielkości emisji dla każdego rodzaju paliwa, jak określono w załączniku II;
- b) określenie dopuszczalnej wielkości emisji ważonej ze względu na rodzaj paliwa, którą oblicza się, mnożąc dopuszczalną wielkość emisji dla danego paliwa, o której mowa w lit. a), przez moc cieplną dostarczaną przez to paliwo i dzieląc otrzymany wynik przez sumę mocy cieplnej dostarczanej przez wszystkie rodzaje paliwa; oraz
- c) zsumowanie dopuszczalnych wielkości emisji ważonych ze względu na rodzaj paliwa.

Artykuł 7

Obowiązki operatora

1. Państwa członkowskie zapewniają prowadzenie przez operatora monitorowania emisji co najmniej zgodnie z załącznikiem III część 1.

2. W przypadku średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystujących więcej niż jeden rodzaj paliwa monitorowanie emisji odbywa się podczas spalania paliwa lub mieszanki paliw, które prawdopodobnie skutkuje najwyższym poziomem emisji, i w okresie reprezentującym normalne warunki eksploatacji.

3. Operator przechowuje i przetwarza wszystkie wyniki monitorowania w sposób umożliwiający weryfikację zgodności z dopuszczalnymi wielkościami emisji zgodnie z zasadami określonymi w załączniku III część 2.

4. W przypadku średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystujących urządzenia służące do wtórnej redukcji emisji w celu spełnienia wymagań dotyczących dopuszczalnych wielkości emisji operator przechowuje zapisy lub informacje wykazujące rzeczywiste ciągłe funkcjonowanie takich urządzeń.

5. Operator średniego obiektu energetycznego spalania przechowuje:

- a) pozwolenie lub dowód rejestracji dokonanej przez właściwy organ, a w stosownych przypadkach również ich zaktualizowaną wersję i informacje powiązane;
- b) wyniki monitorowania i informacje, o których mowa w ust. 3 i 4;
- c) w stosownych przypadkach zapis dotyczący czasu funkcjonowania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 i 8;
- d) zapis dotyczący rodzaju i ilości paliw używanych w obiekcie i każdej niesprawności lub awarii urządzeń służących do wtórnej redukcji emisji;
- e) zapis dotyczący przypadków niezgodności z wymogami oraz przyjętych środków, o których mowa w ust. 7.

Dane i informacje, o których mowa w lit. b)–e) akapitu pierwszego, są przechowywane co najmniej przez okres sześciu lat.

6. Na żądanie operator bez zbędnej zwłoki udostępnia właściwemu organowi dane i informacje wymienione w ust. 5. Właściwy organ może wystąpić z takim żądaniem w celu sprawdzenia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy. Właściwy organ występuje z takim żądaniem, jeżeli przedstawiciel społeczeństwa złoży wniosek o dostęp do danych lub informacji wymienionych w ust. 5.

7. W razie przekroczenia dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załączniku II, operator podejmuje działania niezbędne do zapewnienia przywrócenia zgodności z tymi wielkościami w jak najkrótszym czasie, bez uszczerbku dla środków wymaganych zgodnie z art. 8. Państwa członkowskie określają zasady dotyczące rodzaju, częstotliwości przekazywania i formatu informacji o przypadkach przekroczenia dopuszczalnych wielkości emisji, jakie operatorzy mają przekazywać właściwemu organowi.
8. Operator udziela właściwemu organowi wszelkiej niezbędnej pomocy umożliwiającej mu przeprowadzenie kontroli i wizyt w terenie, pobranie próbek i zebranie wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jego zadań służących celom niniejszej dyrektywy.
9. Operator skracca, na ile to możliwe, okresy rozruchu i wyłączania średniego obiektu energetycznego spalania.

Artykuł 8

Kontrola zgodności z wymogami

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ważne wielkości emisji monitorowanych zgodnie z załącznikiem III nie przekraczały dopuszczalnych wielkości emisji wymienionych w załączniku II.
2. W oparciu o kontrole środowiskowe lub inne środki państwa członkowskie ustanawiają skuteczny system sprawdzania zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy.
3. W przypadku niezgodności z wymogami, oprócz działań podjętych przez operatora na podstawie art. 7 ust. 7, państwa członkowskie zapewniają, by właściwy organ wymagał od operatora wprowadzenia wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia przywrócenia zgodności bez zbędnej zwłoki.

Jeżeli niezgodność z wymogami powoduje znaczne lokalne pogorszenie jakości powietrza, eksploatację średniego obiektu energetycznego spalania wstrzymuje się do czasu przywrócenia zgodności.

Artykuł 9

Zmiany w średnich obiektach energetycznego spalania

Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do zapewnienia, by operator bez zbędnej zwłoki informował właściwy organ o każdej planowanej zmianie w średnim obiekcie energetycznego spalania, która może mieć wpływ na dotrzymanie obowiązujących dopuszczalnych wielkości emisji.

Właściwy organ odpowiednio uaktualnia pozwolenie lub, w stosownych przypadkach, rejestrację.

Artykuł 10

Właściwe organy

Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za realizację obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 11

Sprawozdawczość

1. Do dnia 1 października 2026 r. oraz do dnia 1 października 2031 r. państwa członkowskie przekazują Komisji jakościowe i ilościowe informacje o wdrażaniu niniejszej dyrektywy, o wszelkich działaniach podejmowanych w celu sprawdzenia zgodności eksploatacji średnich obiektów energetycznego spalania z niniejszą dyrektywą i o wszelkich podejmowanych w tym celu działaniach z zakresu egzekwowania prawa.

Pierwsze sprawozdanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, obejmuje szacunkowe dane o całkowitej rocznej emisji SO₂, NO_x i pyłu ze średnich obiektów energetycznego spalania, w podziale na rodzaj obiektu, rodzaj paliwa i przedziały mocy cieplnej.

2. Do dnia 1 stycznia 2021 r. państwa członkowskie przekazują również Komisji szacunkowe dane o całkowitej rocznej emisji CO oraz wszelkie dostępne informacje o stężeniu emisji CO ze średnich obiektów energetycznego spalania, w podziale na rodzaj paliwa i przedziały mocy cieplnej.

3. Na potrzeby sprawozdawczości, o której mowa w ust. 1 i 2, Komisja udostępnia państwom członkowskim elektroniczne narzędzie sprawozdawcze.

Komisja w drodze aktów wykonawczych ustala techniczny format sprawozdań w celu uproszczenia i usprawnienia wykonywania obowiązków sprawozdawczych państw członkowskich w odniesieniu do informacji, o których mowa w ust. 1. i 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15.

4. W terminie dwunastu miesięcy od daty otrzymania sprawozdań od państw członkowskich zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie podsumowujące, uwzględniając informacje udostępnione zgodnie z art. 6 ust. 11 i 12.

5. W wykonywaniu obowiązków, o których mowa w ust. 3 i 4, Komisję wspiera Europejska Agencja Środowiska.

Artykuł 12

Przegląd

1. Do dnia 1 stycznia 2020 r. Komisja dokona przeglądu postępów w dziedzinie efektywności energetycznej w średnich obiektach energetycznego spalania i oceni korzyści z wprowadzenia minimalnych norm efektywności energetycznej zgodnie z najlepszymi dostępnymi technikami.

2. Do dnia 1 stycznia 2023 r. Komisja oceni potrzebę przeprowadzenia przeglądu przepisów dotyczących obiektów należących do SIS lub MIS, a także załącznika II części 2, na podstawie stanu technologii.

W ramach tego przeglądu Komisja oceni również, czy w przypadku niektórych lub wszystkich rodzajów średnich obiektów energetycznego spalania istnieje potrzeba uregulowania emisji CO.

Kolejne przeglądy będą się odbywać co 10 lat i obejmą ocenę zasadności wprowadzenia bardziej rygorystycznych dopuszczalnych wielkości emisji, zwłaszcza w odniesieniu do nowych średnich obiektów energetycznego spalania.

3. Wyniki przeglądów, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym.

Artykuł 13

Zmiany w załącznikach

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących dostosowania załącznika III część 2 pkt 2 do postępu technicznego i naukowego zgodnie z art. 14.

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 13, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 18 grudnia 2015 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 wchodzi w życie tylko wtedy, kiedy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 15

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 75 ust. 1 dyrektywy 2010/75/UE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 16

Sankcje

Państwa członkowskie określają przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i wprowadzają wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia 19 grudnia 2017 r. oraz niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych ich zmianach.

Artykuł 17

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 19 grudnia 2017 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.
Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 19

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 listopada 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
N. SCHMIT
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

INFORMACJE PRZEKAZYWANE PRZEZ OPERATORA WŁAŚCIWEMU ORGANOWI

1. Nominalna moc cieplna średniego obiektu energetycznego spalania (w MW).
 2. Rodzaj średniego obiektu energetycznego spalania (silnik Diesla, turbina gazowa, silnik dwupaliwowy, inny silnik lub inny średni obiekt energetycznego spalania).
 3. Rodzaj i udział wykorzystywanych paliw według kategorii paliw określonych w załączniku II.
 4. Data rozpoczęcia eksploatacji średniego obiektu energetycznego spalania lub, jeżeli dokładna data rozpoczęcia eksploatacji nie jest znana, dowód na to, że eksploatację rozpoczęto przed dniem 20 grudnia 2018 r.
 5. Sektor działalności średniego obiektu energetycznego spalania lub zakładu, w którym jest on wykorzystywany (kod NACE).
 6. Spodziewany roczny czas funkcjonowania średniego obiektu energetycznego spalania oraz średnie obciążenie podczas użytkowania.
 7. Jeżeli skorzystano z możliwości zwolnienia na podstawie art. 6 ust. 3 lub 8 – podpisane przez operatora oświadczenie, w którym stwierdza on, że średni obiekt energetycznego spalania nie będzie eksploatowany przez liczbę godzin większą od tej, o której mowa w tych ustępach.
 8. Nazwa i siedziba operatora oraz, w przypadku stacjonarnych średnich obiektów energetycznego spalania, adres, pod którym mieści się obiekt.
-

ZAŁĄCZNIK II

DOPUSZCZALNE WIELKOŚCI EMISJI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 6

Wszystkie dopuszczalne wielkości emisji określone w niniejszym załączniku określa się w temperaturze 273,15 K, przy ciśnieniu 101,3 kPa i po korekcie uwzględniającej zawartość pary wodnej w gazach odlotowych, przy znormalizowanej zawartości O₂ wynoszącej 6 % dla średnich obiektów energetycznego spalania stosujących paliwa stałe, 3 % dla średnich obiektów energetycznego spalania wykorzystujących paliwa ciekłe i gazowe innych niż silniki i turbiny gazowe oraz 15 % dla silników i turbin gazowych.

CZĘŚĆ 1

Dopuszczalne wielkości emisji w odniesieniu do istniejących średnich obiektów energetycznego spalania

Tabela 1

Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla istniejących średnich obiektów energetycznego spalania, o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW, innych niż silniki i turbiny gazowe

Zanieczyszczenie	Biomasa stała	Inne paliwa stałe	Olej napędowy	Paliwa ciekłe inne niż olej napędowy	Gaz ziemny	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny
SO ₂	200 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	1 100	—	350	—	200 ⁽³⁾
NO _x	650	650	200	650	250	250
Pył	50	50	—	50	—	—

⁽¹⁾ Ta wielkość nie ma zastosowania do obiektów opalanych wyłącznie drewnianą biomasą stałą.

⁽²⁾ 300 mg/Nm³ w przypadku obiektów opalanych słomą.

⁽³⁾ 400 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów koksowniczych w hutnictwie żelaza i stali.

Tabela 2

Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla istniejących średnich obiektów energetycznego spalania, o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW, innych niż silniki i turbiny gazowe

Zanieczyszczenie	Biomasa stała	Inne paliwa stałe	Olej napędowy	Paliwa ciekłe inne niż olej napędowy	Gaz ziemny	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny
SO ₂	200 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	400 ⁽³⁾	—	350 ⁽⁴⁾	—	35 ⁽⁵⁾ ⁽⁶⁾
NO _x	650	650	200	650	200	250
Pył	30 ⁽⁷⁾	30 ⁽⁷⁾	—	30	—	—

⁽¹⁾ Ta wielkość nie ma zastosowania do obiektów opalanych wyłącznie drewnianą biomasą stałą.

⁽²⁾ 300 mg/Nm³ w przypadku obiektów opalanych słomą.

⁽³⁾ 1 100 mg/Nm³ w przypadku obiektów o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i nie większej niż 20 MW.

⁽⁴⁾ Do dnia 1 stycznia 2030 r. – 850 mg/Nm³ w przypadku obiektów o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i nie większej niż 20 MW, opalanych ciężkim olejem opałowym.

⁽⁵⁾ 400 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów koksowniczych i 200 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów wielkopieczowych w hutnictwie żelaza i stali.

⁽⁶⁾ 170 mg/Nm³ w przypadku biogazu.

⁽⁷⁾ 50 mg/Nm³ w przypadku obiektów o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i nie większej niż 20 MW.

Tabela 3

Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla istniejących silników i turbin gazowych

Zanieczyszczenie	Rodzaj średniego obiektu energetycznego spalania	Olej napędowy	Paliwa ciekłe inne niż olej napędowy	Gaz ziemny	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny
SO ₂	Silniki i turbiny gazowe	—	120	—	15 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
NO _x	Silniki	190 ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	190 ⁽³⁾ ⁽⁵⁾	190 ⁽⁶⁾	190 ⁽⁶⁾
	Turbiny gazowe ⁽⁷⁾	200	200	150	200
Pył	Silniki i turbiny gazowe	—	10 ⁽⁸⁾	—	—

⁽¹⁾ 60 mg/Nm³ w przypadku biogazu.⁽²⁾ 130 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów koksowniczych i 65 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów wielkopieczowych w hutnictwie żelaza i stali.⁽³⁾ 1 850 mg/Nm³ w następujących przypadkach:

(i) dla silników Diesla, których budowę rozpoczęto przed dniem 18 maja 2006 r.;

(ii) dla silników dwupaliwowych w trybie zasilania paliwem ciekłym.

⁽⁴⁾ 250 mg/Nm³ w przypadku silników o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.⁽⁵⁾ 250 mg/Nm³ w przypadku silników o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW. 225 mg/Nm³ w przypadku silników o nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i nie większej niż 20 MW.⁽⁶⁾ 380 mg/Nm³ dla silników dwupaliwowych w trybie zasilania paliwem gazowym.⁽⁷⁾ Dopuszczalne wielkości emisji mają zastosowanie jedynie powyżej 70 % obciążenia.⁽⁸⁾ 20 mg/Nm³ w przypadku obiektów o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 20 MW.

CZĘŚĆ 2

Dopuszczalne wielkości emisji dla nowych średnich obiektów energetycznego spalania

Tabela 1

Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla nowych średnich obiektów energetycznego spalania, innych niż silniki i turbiny gazowe

Zanieczyszczenie	Biomasa stała	Inne paliwa stałe	Olej napędowy	Paliwa ciekłe inne niż olej napędowy	Gaz ziemny	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny
SO ₂	200 ⁽¹⁾	400	—	350 ⁽²⁾	—	35 ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
NO _x	300 ⁽⁵⁾	300 ⁽⁵⁾	200	300 ⁽⁶⁾	100	200
Pył	20 ⁽⁷⁾	20 ⁽⁷⁾	—	20 ⁽⁸⁾	—	—

⁽¹⁾ Ta wielkość nie ma zastosowania do obiektów opalanych wyłącznie drewnianą biomasa stałą.⁽²⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. – 1 700 mg/Nm³ w przypadku obiektów należących do SIS lub MIS.⁽³⁾ 400 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów koksowniczych i 200 mg/Nm³ w przypadku niskokalorycznych gazów wielkopieczowych w hutnictwie żelaza i stali.⁽⁴⁾ 100 mg/Nm³ w przypadku biogazu.⁽⁵⁾ 500 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.⁽⁶⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. – 450 mg/Nm³ w przypadku spalania ciężkiego oleju opałowego zawierającego od 0,2 % do 0,3 % N oraz 360 mg/Nm³ w przypadku spalania ciężkiego oleju opałowego zawierającego mniej niż 0,2 % N w odniesieniu do obiektów należących do SIS lub MIS.⁽⁷⁾ 50 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW; 30 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 5 MW i nie większej niż 20 MW.⁽⁸⁾ 50 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.

Tabela 2

Dopuszczalne wielkości emisji (mg/Nm³) dla nowych silników i turbin gazowych

Zanieczyszczenie	Rodzaj średniego obiektu energetycznego spalania	Olej napędowy	Paliwa ciekłe inne niż olej napędowy	Gaz ziemny	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny
SO ₂	Silniki i turbiny gazowe	—	120 ⁽¹⁾	—	15 ⁽²⁾
NO _x	Silniki ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	190 ⁽⁵⁾	190 ⁽⁵⁾ ⁽⁶⁾	95 ⁽⁷⁾	190
	Turbiny gazowe ⁽⁸⁾	75	75 ⁽⁹⁾	50	75
Pył	Silniki i turbiny gazowe	—	10 ⁽¹⁰⁾ ⁽¹¹⁾	—	—

⁽¹⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. – 590 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla należących do SIS lub MIS.

⁽²⁾ 40 mg/Nm³ w przypadku biogazu.

⁽³⁾ Silniki o czasie funkcjonowania od 500 do 1 500 godzin rocznie mogą zostać zwolnione z obowiązku przestrzegania tych dopuszczalnych wielkości emisji, jeżeli zastosowano w nich pierwotne środki ograniczenia emisji NO_x i jeżeli spełniają one dopuszczalne wielkości emisji określone w przypisie ⁽⁴⁾.

⁽⁴⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. w SIS i MIS – 1 850 mg/Nm³ w przypadku silników dwupaliwowych w trybie zasilania paliwem ciekłym i 380 mg/Nm³ w trybie zasilania paliwem gazowym; 1 300 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla o prędkości obrotowej ≤ 1 200 obr./min i całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 20 MW oraz 1 850 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla o całkowitej nominalnej mocy cieplnej większej niż 20 MW; 750 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla o prędkości obrotowej > 1 200 obr./min.

⁽⁵⁾ 225 mg/Nm³ w przypadku silników dwupaliwowych w trybie zasilania paliwem ciekłym.

⁽⁶⁾ 225 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 20 MW i prędkości obrotowej ≤ 1 200 obr./min.

⁽⁷⁾ 190 mg/Nm³ w przypadku silników dwupaliwowych w trybie zasilania paliwem gazowym.

⁽⁸⁾ Te dopuszczalne wielkości emisji mają zastosowanie jedynie powyżej 70 % obciążenia.

⁽⁹⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. – 550 mg/Nm³ w przypadku obiektów należących do SIS lub MIS.

⁽¹⁰⁾ Do dnia 1 stycznia 2025 r. – 75 mg/Nm³ w przypadku silników Diesla należących do SIS lub MIS.

⁽¹¹⁾ 20 mg/Nm³ w przypadku obiektów o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 5 MW.

ZAŁĄCZNIK III

MONITOROWANIE EMISJI I OCENA ZGODNOŚCI

CZĘŚĆ 1

Monitorowanie emisji przez operatora

1. Okresowe pomiary są wymagane co najmniej:

- raz na trzy lata w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 20 MW,
- raz w roku w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 20 MW.

2. Alternatywnie w stosunku do częstotliwości, o których mowa w pkt 1, w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania objętych art. 6 ust. 3 lub 8 okresowe pomiary mogą być wymagane co najmniej każdorazowo po upływie:

- trzykrotności maksymalnego średniego rocznego czasu funkcjonowania mającego zastosowanie zgodnie z art. 6 ust. 3 lub 8, w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 1 MW i nie większej niż 20 MW,
- maksymalnego średniego rocznego czasu funkcjonowania mającego zastosowanie zgodnie z art. 6 ust. 3 lub 8, w przypadku średnich obiektów energetycznego spalania o nominalnej mocy cieplnej większej niż 20 MW.

W każdym przypadku częstotliwość pomiarów okresowych nie może być mniejsza niż raz na pięć lat.

3. Pomiary są wymagane jedynie w odniesieniu do:

- a) zanieczyszczeń, dla których w niniejszej dyrektywie ustanowiono dopuszczalną wielkość emisji w odniesieniu do danego obiektu;
- b) CO we wszystkich obiektach.

4. Pierwsze pomiary przeprowadza się w ciągu czterech miesięcy od uzyskania pozwolenia lub rejestracji obiektu lub od daty rozpoczęcia eksploatacji, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

5. Jako alternatywę do pomiarów, o których mowa w pkt 1, 2 oraz 3 lit. a), w odniesieniu do SO₂, w celu określenia jego emisji można wykorzystywać inne procedury zweryfikowane i zatwierdzone przez właściwy organ.

6. Alternatywnie do pomiarów okresowych, o których mowa w pkt 1, państwa członkowskie mogą wymagać pomiarów ciągłych.

W przypadku pomiarów ciągłych zautomatyzowane systemy pomiarowe są poddawane co najmniej raz w roku kontroli w postaci pomiarów równoległych z zastosowaniem metod referencyjnych, a operator informuje właściwy organ o wynikach tej kontroli.

7. Pobieranie próbek i analizę substancji zanieczyszczających oraz pomiary parametrów procesu, jak również procedury alternatywne stosowane zgodnie z pkt 5 i 6 przeprowadza się z wykorzystaniem metod umożliwiających uzyskanie wiarygodnych, reprezentatywnych i porównywalnych wyników. Przyjmuje się, że metody zgodne ze zharmonizowanymi normami EN spełniają ten wymóg. Podczas każdego pomiaru obiekt musi funkcjonować w stabilnych warunkach przy reprezentatywnym, równomiernym obciążeniu. W związku z tym nie uwzględnia się okresów rozruchu ani wyłączania.

CZĘŚĆ 2

Ocena zgodności

1. W przypadku pomiarów okresowych dopuszczalne wielkości emisji, o których mowa w art. 6, uważa się za zachowane, jeśli wyniki każdej serii pomiarów lub innych procedur określonych i ustalonych zgodnie z zasadami przewidzianymi przez właściwy organ nie przekraczają odnośnej dopuszczalnej wielkości emisji.

2. W przypadku pomiarów ciągłych zgodność z dopuszczalnymi wielkościami emisji, o których mowa w art. 6, ocenia się zgodnie z załącznikiem V część 4 pkt 1 do dyrektywy 2010/75/UE.

Zatwierdzone wielkości średnie określa się zgodnie załącznikiem V część 3 pkt 9 i 10 do dyrektywy 2010/75/UE.

3. Do celów obliczenia średnich wielkości emisji pomija się wielkości zmierzone w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 11 i 12, jak również w okresach rozruchu i wyłączania.
-